

เส้นทางการค้นหาตัวเอง ในแบบของหนังสือ, การ์ตูน และภาพยนตร์

“
ดอกไม้แต่ละชนิดผลิบานในฤดูกาลของมันเอง
ตอนนี้อาจยังไม่ถึงช่วงเวลาของคุณ
อาจสายไปหน่อยเมื่อเทียบกับคนอื่น
แต่ถ้าฤดูนั้นมาถึง คุณจะงดงามไม่แพ้ดอกไม้ชนิดอื่น
ดังนั้นในช่วงเวลาที่รอคอย จงเตรียมตัวให้พร้อม
”

'เพราะเป็นวัยรุ่นจึงเจ็บปวด'
เขียนโดย คิมริันโด

“ดอกไม้แต่ละชนิดผลิบานในฤดูกาลของมันเอง
ตอนนี้อาจยังไม่ถึงช่วงเวลาของคุณ
อาจสายไปหน่อยเมื่อเทียบกับคนอื่น

สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ ARIT NPRU

แต่ถ้าคุณนั้นมาถึง คุณจะงงงามไม่แพ่ดอกไม้ชนิดอื่น
ตั้งนั้นในช่วงเวลาที่รอคอย จงเตรียมตัวให้พร้อม”

- เพราะเป็นวัยรุ่นจึงเจ็บปวด : คิมรันโด -

โวหารการเปรียบเทียบชีวิตคนประหนึ่งดอกไม้ในธรรมชาติ ที่ต่างรอคอยเวลาอันเหมาะสมของตนเอง ได้กลายเป็นหนึ่งในประโยคในดวงใจของใครหลายต่อหลายคนไปทั่วโลก คือเนื้อหาที่ปรากฏในหนังสือ “เพราะเป็นวัยรุ่นจึงเจ็บปวด” โดย คิมรันโด อาจารย์ประจำภาควิชาการบริการ โคมะคศาสตร์ มหาวิทยาลัยโซล ได้ออกสู่สายตาผู้อ่านชาวเกาหลีใต้เป็นครั้งแรกในเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ.2554 สร้างปรากฏการณ์ขายได้กว่า 1 ล้านเล่มภายในระยะเวลาเพียง 8 เดือน ก่อนจะได้รับการแปลเป็นอีกแปดภาษาไปทั่วโลก และได้รับการตีพิมพ์ในประเทศไทยกว่า 35 ครั้ง

จากจุดเริ่มต้นของความตั้งใจในฐานะพ่อ ผู้ต้องการเขียนหนังสือให้ลูกชายซึ่งอยู่ในช่วงวัยเปลี่ยนผ่านได้อ่านเพื่อเรียนรู้ถึงธรรมชาติความเปลี่ยนแปลงของชีวิต รวมเข้ากับเรื่องราวจากบรรดาลูกศิษย์ที่มีจะมาปรึกษาตนถึงความกังวลในวันที่พวกเขาใกล้จะจบการศึกษา จนออกมาเป็นเรื่องราว 4 บทที่ชวนให้นักอ่านทุกคนได้ตั้งคำถามสะท้อนตัวตน สร้างมุมมองใหม่ รวมถึงเรียนรู้ที่จะยอมรับธรรมชาติของความเปลี่ยนแปลงในชีวิต โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับวัยรุ่น ในวันที่ชีวิตของพวกเขาเติมไปด้วยคำถาม ท่ามกลางแรงกดดันจากสังคมที่คอยผลักดันให้ต้องเติบโตกลายเป็นผู้ใหญ่ในเร็ววัน

วรรณคดีนี้มาจาก “ฤดูกาลที่ตัวคุณผลิบาน” หนึ่งใน 4 บทสำคัญของหนังสือเล่มนี้ โดยคิมรันโดเล่าถึงดอกไม้แต่ละชนิดในธรรมชาติที่ล้วนแตกต่างกัน ซึ่งจะผลิบานในฤดูกาลของมันเอง เปรียบเทียบกับชีวิตคนเราที่ล้วนแตกต่างกัน ที่วันนี้อาจจะยังไม่ใช่วันของเรา เพราะแท้จริงแล้วมันเป็นเรื่องของฤดูกาลชีวิตที่ยังมาไม่ถึงมากกว่า หากมันยังมาไม่ถึงในวันนี้ก็ไม่ใช่ไร หน้าทีของเราคือใช้ชีวิตต่อไปให้ดีที่สุด และจงเตรียมพร้อมเสมอในวันที่ฤดูกาลของเรามาถึง

ในสังคมปัจจุบันที่เต็มไปด้วยแรงกดดันและการแข่งขัน รวมทั้งบรรทัดฐานต่าง ๆ ที่สังคมคาดหวังให้เราทุกคนต้องเป็นไปอย่างนั้นอย่างนี้ เพื่อที่จะได้รับการยอมรับว่าประสบความสำเร็จแล้ว ไม่ว่าจะจำเป็นต้องเรียนให้เก่ง ต้องสอบเข้ามหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียง ยังไม่รวมถึงค่านิยมเรื่องความก้าวหน้าทางอาชีพการงาน ที่นับวันอายุความสำเร็จจะยิ่งสั้นลงทุกที สิ่งที “ฤดูกาลที่ตัวคุณผลิบาน” บอกทุกคนคือ เราจำเป็นต้องเร่งรีบขนาดนั้นไปเพื่ออะไร ในเมื่อชีวิตของแต่ละคนไม่เหมือนกันอยู่แล้ว มาตราวัดความสำเร็จแต่ละคนก็ยังไม่เท่ากัน เรายังไม่ถึงฝั่งฝันในวันนี้ก็ไม่ใช่ไร อนาคตเรายังมีวันต่อ ๆ ไปให้ไขว่คว้าฝืนนั้นอยู่ ความสำเร็จของชีวิตควรเป็นสิ่งที่เรานิยามได้ด้วยตนเอง ไม่ใช่มาจากสิ่งที่คนอื่นบอกให้เราเป็น

"เพราะเป็นวัยรุ่นจึงเจ็บปวด" เปรียบเสมือนคู่มือชีวิตของเหล่าวัยรุ่นที่ได้ชื่อว่าเป็นวัยแห่งการค้นหาค้นหาตัวเอง

สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ ARIT NPRU

คอยพูดคุยกับคุณในวันที่ท้อแท้ สับสน สิ้นหวัง และเจ็บปวด ซึ่งสิ่งที่คุณเจอในแต่ละหน้าจะไม่ใช่คำตอบแบบสูตรสำเร็จชีวิตในพริบตา แต่ทุกประโยคที่ผ่านสายตาเรียกว่าล้วนเป็นบทเรียนสำคัญให้กับการเติบโตของชีวิตทุกช่วงวัยได้อย่างแน่นอน

“คนที่รู้จัก

ชัยชนะและความพ่ายแพ้

รู้จักการถอยหนีและการหลั่งน้ำตา

จะเติบโตเป็นคนได้โดยสมบูรณ์

ถึงแม้ร้องไห้ก็ไม่เป็นไร แต่นายต้องก้าวต่อไปให้ได้”

- ONE PIECE : เออิจิโร โอดะ -

คำพูดในใจของ ‘แซงคอส’ โจรสลัดผมแดงที่มีต่อลูฟี่ ด้วยความปรารถนาดีว่าเขาจะได้เรียนรู้สัจธรรมชีวิตจากการจากไปอย่างไม่มีวันกลับของ ‘เอส’ โจรสลัดผู้เปรียบเสมือนพี่ชายแท้ ๆ ของตนเอง ที่นับว่าเป็นการสูญเสีย

สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ ARIT NPRU

คนสำคัญที่สุดคนหนึ่งในชีวิตของโจรสลัดหมวกฟางคนนี้เลยก็ว่าได้

ในงานศพของโจรสลัดหนวดขาวและเอส ระหว่างเดินทางกลับแข่งคุสได้นึกถึงโจรสลัดหมวกฟางที่เขาเติมพัน “อนาคต” ของโลกโจรสลัดเอาไว้ เขารู้ว่าเหตุการณ์ครั้งนี้คงเป็นเรื่องยากที่สุดเรื่องหนึ่งที่ลูฟี่ต้องเผชิญ เพราะว่าการสูญเสียคนใกล้ชิดประหนึ่งคนในครอบครัวตั้งแต่ยังวัยหนุ่มแบบนี้ คงเป็นบทเรียนบทหนักยากเกินจะรับไหวเป็นแน่ แต่แข่งคุสก็เชื่อมั่นเช่นกันว่า บทเรียนแห่งความโศกเศร้าครั้งนี้ จะเป็นประสบการณ์สำคัญที่จะสอนให้ลูฟี่ได้เรียนรู้ธรรมชาติของชีวิต ว่าทุกอย่างนั้นมีการเปลี่ยนแปลงเสมอ มีพบมีจาก มีสุขมีทุกข์ ซึ่งทั้งหมดล้วนเป็นก้าวสำคัญแห่งการเติบโตทั้งสิ้น

สิ่งที่แข่งคุสกล่าวไว้นั้นไม่ได้เป็นสิ่งเกินจริงในโลกแห่งโจรสลัดหรือโลกแห่งความจริงนัก เพราะบ่อยครั้งความสูญเสียหรือพ่ายแพ้มักถูกมองเป็นพลังลบที่รังแต่จะคอยฉุดรั้งพลังใจเราให้หมดกำลัง หลายคนพยายามปกปิดหรือป้องกันมันเอาไว้ไม่ให้เกิดขึ้นกับตนเองเพียงเพราะคิดว่ามันเป็นสัญลักษณ์ของความล้มเหลว แต่แท้จริงแล้วความรู้สึกล้มเหลวหรือสิ้นหวังนี้คือบทเรียนสำคัญที่จะเติมเต็มการเรียนรู้ที่จะมีชีวิตอย่างสมบูรณ์ต่างหาก

ภายใต้เรื่องราวและความพ่ายแพ้ในชีวิตที่ทำให้วันของเราเต็มไปด้วยความหมองหม่นนั้น คือบทเรียนที่สอนทุกคนให้รู้จักสังขรณ์ว่าทุกสิ่งทุกอย่างนั้นเป็นของคู่กัน เป็นสองสิ่งที่สร้างสมดุลให้ชีวิตมนุษย์ว่าแท้จริงแล้วในความสุขเศร้านั้นล้วนแล้วแต่เป็นสิ่งธรรมดาสามัญที่ทุกคนต้องเผชิญไม่วันใดก็วันหนึ่ง และเราต่างมีชีวิตอยู่เพื่อเรียนรู้ธรรมชาติของทุกสิ่งทุกอย่างอันแสนจะธรรมดา นี้ เพื่อให้แต่ละก้าวของอายุขัยที่เหลือเต็มไปด้วยความเข้าใจ ไม่ยึดติด และปล่อยวาง

วันพีซ (One Piece) มังงะที่เขียนขึ้นโดย เออิจิโระ โอดะ คือเรื่องราวการตามหา "วันพีซ" ของโจรสลัดหมวก ‘ลูฟี่’ และผองเพื่อน โดยเชื่อกันว่าผู้ที่ได้ครอบครองนั้นจะได้เป็นเจ้าของโจรสลัด เริ่มตีพิมพ์ลงในนิตยสาร โชเน็นจัมป์ ของสำนักพิมพ์ ชูเอฉะ ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2540 และเนื่องจากความโด่งดัง วันพีซ จึงได้รับการดัดแปลงเป็นอนิเมะ นวนิยาย รวมไปถึงวิดีโอเกมอีกหลายภาคด้วยกัน

ความโดดเด่นของวันพีซที่ครองใจผู้อ่านมาอย่างยาวนานกว่า 24 ปี นอกจากความสนุกตื่นเต้นที่ทำให้ทุกคนลืมนึกไปกับการผจญภัยของกลุ่มโจรสลัดหมวกฟางนั้น ด้วยระยะเวลาของเรื่องราวที่ยาวนานเทียบเท่าหนึ่งในสี่ของอายุขัย แฟนวันพีซทุกคนจึงเรียกได้ว่าเติบโตไปพร้อมกับตัวละครเหล่านี้ จากความไร้เดียงสาในวัยเด็ก ก็ค่อย ๆ เปลี่ยนแปลงกลายเป็นผู้ใหญ่ร่วมกัน จนกลายเป็นความผูกพันระหว่างมังงะและนักอ่าน รวากับว่าวันพีซเป็นเพื่อนคนหนึ่งที่เรารู้จักมานาน เป็นมิตรภาพที่แน่นแฟ้นเฉกเช่นเหล่าโจรสลัดหมวกฟางเชิดชูความรักแห่งความเป็นเพื่อนไว้เหนือสิ่งอื่นใด

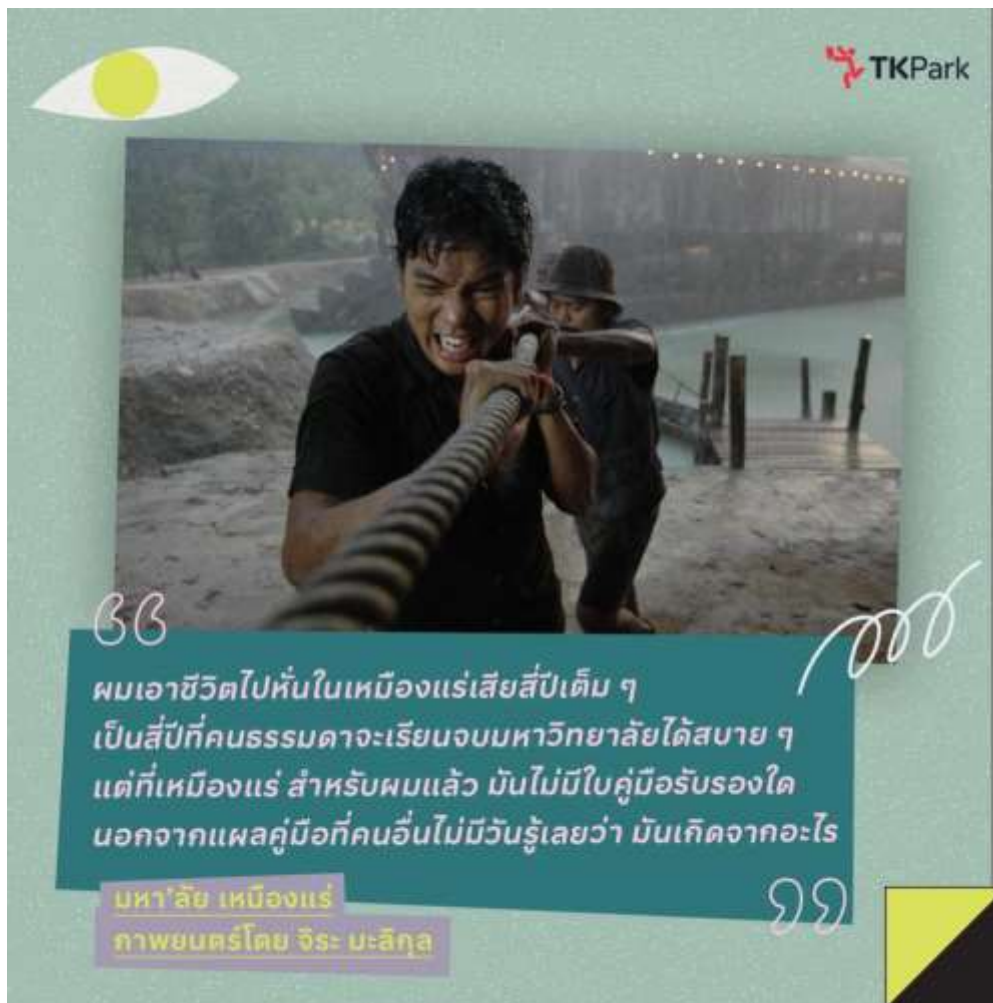
การเติบโตระหว่างเราในฐานะนักอ่านกับกลุ่มโจรสลัดหมวกฟางนับว่าเป็นหัวใจสำคัญอีกประการหนึ่งที่สำคัญของมังงะเรื่องนี้ เพราะแม้ว่าในแต่ละหน้ากระดาษที่เราเปิดอ่าน ลูฟี่และผองเพื่อนจะดูเหมือนยังคงอายุเท่า

สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ ARIT NPRU

เดิม ในขณะที่เราค่อย ๆ เติบโตขึ้นไปเป็นผู้ใหญ่ แต่สิ่งที่พวกเขาเติบโตขึ้นไปพร้อมกับเรานั้นคือประสบการณ์ชีวิตต่าง ๆ ที่ถาโถมเข้ามาผ่านการต่อสู้ที่ชาวคณะโจรสลัดได้พบเจอครั้งแล้วครั้งเล่า แปรเปลี่ยนกลายเป็นบทเรียนแห่งการเติบโต ที่สะท้อนสู่บทเรียนชีวิตจริงให้กับผู้อ่านได้อย่างดี

วินพีซคือตัวอย่างของมังงะที่ไม่ได้เป็นแค่เพียงหนังสือการ์ตูนที่อ่านเอาเพียงสนุก แต่ทุกช่องของตัวการ์ตูนลายเส้นที่เราได้เห็น ทุกข้อความที่เราได้อ่าน คือการสะท้อนโลกแห่งความเป็นจริง กลับเข้ามาเป็นบทเรียนแห่งการเติบโตของมนุษย์ไม่ว่าจะเรื่องไหนก็ตาม มังงะจึงกลายเป็นวัฒนธรรมญี่ปุ่นที่ประสบความสำเร็จในการสอดแทรกใจความสำคัญแห่งความเป็นมนุษย์ที่เคลือบไว้ด้วยความบันเทิงอย่างแยบคาย และยังแพร่หลายออกไปนอกดินแดนอาทิตย์อุทัยมาอย่างยาวนานร่วมศตวรรษ

๐๐

ผมเอาชีวิตไปหั่นในเหมืองแร่เสียสี่ปีเต็ม ๆ
เป็นสี่ปีที่คนธรรมดาจะเรียนจบมหาวิทยาลัยได้สบาย ๆ
แต่ที่เหมืองแร่ สำหรับผมแล้ว มันไม่มีใบคู่มือรับรองใด
นอกจากแผลคู่มือที่คนอื่นไม่มีวันรู้เลยว่า มันเกิดจากอะไร

มหา'ลัย เหมืองแร่
ภาพยนตร์โดย จิระ บะสิกุล

๐๐

“ผมเอาชีวิต

ไปหั่นในเหมืองแร่เสียสี่ปีเต็ม ๆ เป็นสี่ปีที่คนธรรมดาจะเรียนจบมหาวิทยาลัยได้สบาย ๆ

แต่ที่เหมืองแร่ สำหรับผมแล้ว มันไม่มีใบคู่มือรับรองใด นอกจากแผลคู่มือที่คนอื่นไม่มีวันรู้เลยว่า มันเกิด

จากอะไร”

- มหา'ลัย เหมือนแร่ : ภาพยนตร์โดย จิระ มะลิกุล -

คำพูดในใจที่เปรียบเสมือนบทสรุป 4 ปี ของชีวิตกรรมกรเหมืองแร่ ที่ฝากรอยแผลเตือนใจไว้บนมือซ้ายของ ‘อาจินต์ ปัญจพรรค์’ ซึ่งเจ้าตัวยกขึ้นมาดูเพื่อระลึกถึงความหลังเป็นครั้งสุดท้าย ก่อนเครื่องบินลอยลำผ่าน ‘เหมือง กระโสม ทิน เดรดยิง’ อำเภอดงหลวง จังหวัดพิจิตร มุ่งหน้าสู่กรุงเทพมหานคร สู่อำเภอคลองเตยเป็น ผู้ใหญ่ที่รอคอยเขาอยู่เบื้องหน้า คือฉากสุดท้ายของภาพยนตร์ ‘มหา'ลัยเหมืองแร่ (The Tin Mine)’ ผลงานการกำกับและเขียนบทของ ‘แก๊ง-จิระ มะลิกุล’ ที่ดัดแปลงมาจากวรรณกรรมรวมเรื่องสั้นในชื่อ ‘เหมืองแร่’ ของ ‘อาจินต์ ปัญจพรรค์’ และเป็นภาพยนตร์ไทยที่ได้รับการยกย่องว่าเป็นหนึ่งในภาพยนตร์ว่าด้วยเรื่องเปลี่ยนผ่านช่วงชีวิต (Coming of Age) ที่ดีที่สุดเรื่องหนึ่งของประเทศไทย

‘ดัดสันดาน, เอาตัวรอด, หาดัตตน, ชุดเกียรติยศ’ คือเรื่องราวที่ถูกแบ่งออกเป็นสี่บท ประหนึ่งสี่ปีของรั้วมหาวิทยาลัย เส้นทางที่แปรเปลี่ยนชีวิตอาจินต์จากคนเมืองที่สิ้นหวังในชีวิตจากการถูกรังแก ท้อแท้หัวใจเมื่อคนรักไปแต่งงานกับชายอื่น สู้บทเรียนสำคัญแห่งการค้นหาตัวตน ที่ชุดค้นผ่านทุกหยาดเหงื่อที่ลงแรง การทะเลาะเบาะแว้งกับคนงาน และผ่านทุกการสั่งสอนจากหัวหน้าฝรั่ง ที่เปรียบเสมือนการลงทะเลเรียนวิชาชีวิตจนถึงวันจบปริญญา ก่อนที่ปริญญาใบนั้นจะหล่อหลอมให้เขากลายเป็นคนใหม่ที่เปี่ยมด้วยศรัทธาและความหวังที่จะมีชีวิตอยู่ต่อไป

อาจินต์เองก็เหมือนกับหนุ่มสาวทั่วไปคนหนึ่งที่กำลังหวังในชีวิตมหาวิทยาลัยว่าจะกลายเป็นใบเบิกทางสู่ การเติบโตใหญ่และประสบความสำเร็จในอนาคต กระทั่งโชคชะตาเล่นตลกให้เขาต้องสูญเสียสี่ปีในรั้วมหาวิทยาลัย อันล้ำค่านี้ไปแบบไม่มีวันกลับ เหลือไว้แต่เพียงความแค้นกว้างสิ้นหวังในชีวิต เพราะสิ่งนี้คือเดิมพันที่เขาหวังไว้สูง มากเลยทีเดียว

แต่ชีวิตในเหมืองแร่ก็ค่อย ๆ กอบกู้เศษซากความสิ้นหวังของเขาให้ค่อย ๆ กลับคืนมา อาจินต์ได้เรียนรู้ว่า เส้นทางอันล้ำค่าแห่งการเติบโตเป็นผู้ใหญ่นั้นหาได้เก็บเกี่ยวได้จากโลกแห่งอุดมศึกษาเพียงอย่างเดียว การเติบโตใหญ่ที่เขาเฝ้าหวังมาตลอดชีวิตเป็นเพียงส่วนเสี้ยวทั้งหมดของโอกาสที่คน ๆ หนึ่งเช่นเขาจะได้เติบโตเท่านั้น หากเราจะเปรียบมหาวิทยาลัยคือบ้านแห่งการเรียนรู้หลังสุดท้ายก่อนจะเข้าสู่โลกของการเป็นผู้ใหญ่แล้ว บ้านหลังนี้ของอาจินต์ก็ได้สอนสิ่งที่เรียกว่า ‘วิชาชีวิต’ ให้แก่เขาได้อย่างเต็มเปี่ยม เป็นวิชาที่ไม่มีใบปริญญากาสิโนติ เป็นวิชาที่เขาใช้เวลาศึกษาเทียบเท่ากับโลกมหาวิทยาลัยที่เขาจากมา เป็นวิชาที่ทิ้งไว้เพียงรอยแผลเป็นที่เกิดจากการลงแรงทำงาน เคียงข้างเหล่าเพื่อนชาวเหมืองมาตลอดสี่ปีไว้ดูต่างหน้า ให้เป็นเครื่องเตือนใจถึงบทเรียนแห่งการเติบโตที่หากที่ ไหนไม่ได้อีก

การได้ติดตามดูชีวิตของอาจินต์และเพื่อน ๆ ค่อย ๆ เปลี่ยนไปในแต่ละปี เปรียบเสมือนการเรียนรู้จักชีวิต

สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ ARIT NPRU

ผ่านการเติบโต ช่วงเวลาที่หลายคนอาจโชคได้มีทุกอย่างตั้งใจนึก ในขณะที่อีกหลายคนโชคชะตาอาจไม่เข้าข้าง จนรู้สึกสิ้นหวังหรือหลงทาง คือแก่นของ ‘มหา’ลัยเหมือนแร่’ ที่กุมหัวใจผู้ชมทุกคนได้อย่างไม่ยากเย็น และยังกลายเป็นกระจกบานใหญ่ที่สะท้อนกลับไปหาเราทุกคน พร้อมตั้งคำถามสำคัญของการมีชีวิตอยู่ ว่าแท้จริงแล้ว คุณค่าในชีวิตของเรานั้นคืออะไร บทเรียนแห่งการเติบโตของเราคืออะไร และมันได้สั่งสอนอะไรเอาไว้บ้าง

‘มหา’ลัยเหมือนแร่’ คือภาพยนตร์แห่งการก้าวผ่านช่วงวัย ที่สอนให้เราเรียนรู้และเข้าใจถึงความไม่จีรัง ยั่งยืนของชีวิต ไม่ว่าจะเป็นเรื่องสุขหรือทุกข์ก็ตาม เป็นบทเรียนล้ำค่าแห่งการเติบโตของชีวิตทุกช่วงวัยที่จะติดตัวอยู่กับเราไปตลอด เพราะไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น ความไม่แน่นอนของชีวิตนั้นคือความแน่นอนที่สุดแล้ว

ที่มา <https://www.tkpark.or.th/tha/home>

[#เราจะฝ่าวิกฤตไปด้วยกัน](#)

[#SocialDistancing](#)

[#สำนักวิทยบริการฯมหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม](#)

หรือ <http://arit.npru.ac.th/>

<http://www.npru.ac.th/>

